

arallegim

La (poca) vida del còmic de terror més enllà dels zombis

ISRAEL
PUNZANO

El món del còmic de gènere funciona per modes: si triomfen les naus espacials, al cap de pocs mesos

el lector es veurà sepultat per una allau de novetats galàctiques. En el còmic de terror els reis són encara els zombis gràcies a l'èxit dels morts vivents de Robert Kirkman (i sembla que la tendència durarà perquè no té intenció de rematarlos). Per sort, alguns autors fan coses diferents, tot i que només els ja consagrats acostumen a veure publicades les obres més arriscades. És el cas d'un dels millors guionistes de l'actualitat, Scott Snyder, que ha tornat a convertir Batman en un supervendes amb històries llargues d'una gran qualitat. Amb Sean Murphy –companya títols tan destacats com *American vampire*– va demostrar que el còmic de terror pot transitar per altres camins amb aquesta magnífica minisèrie, *The wake*, que es publica aquí reunida amb encert en un sol volum. El lector es retroba amb l'imaginari dels monstres marins que sembla que tenen un terrible lligam amb l'evolució humana. Snyder i Murphy construeixen una història espectacular amb tocs apocalíptics, de ciència-ficció i de còmic d'aventures en una obra que va ser multipremiada als Eisner. A veure si en aquesta ocasió els que tenen poques idees també segueixen l'exemple. ♦♦

EL RESURGIR
(THE WAKE)
SCOTT SNYDER
(GUIÓ) I
SEAN MURPHY
(DIBUIX)
ECCEDICIONES
232 PÀG./20,50 €

CRISTINA CALDERER

L'agonia dels onze anys

XENIA
DYAKONOVA

Amb trenta-un anys escassos, Maria Guasch és autora de dues novel·les, *La neu fosa* (El Toll, 2013) i *Olor de*

clor sota la roba (RBA - La Magrana, 2014), i posseïdora d'un llenguatge narratiu cristal·lí i segur, que per la seva manera d'enfocar els personatges fa pensar, al mateix temps, en la sobrietat de Mercè Rodoreda i en el lirisme de Montserrat Roig.

La Júlia, la protagonista de la segona novel·la de Guasch, té un caràcter reservat i somiador alhora. Als seus onze anys, no és menys madura que la seva cosina Sílvia i el seu amic David, que en tenen catorze i amb qui comparteix unes llargues vacances d'estiu: però ells dos no la coneixen gaire, i cada vegada la tracten amb més superior-

tat i condescendència, negant-li una complicitat que la Júlia, per pudor, no els demanaria mai. La nena dissimula el seu malestar, més pel David que per la Sílvia, i segueix acompanyant-los en les seves sortides sempre que l'hi deixin. Hi ha molta gent a l'entorn de la Júlia –els veïns de la casa d'estiu dels tiets on s'allotja, els amics d'en David i la Sílvia, els pares d'en David– però dins seu sembla que hi hagi un buit que no s'acaba d'omplir, una sensació persistent de soledat i d'aquell avorriment profund, amb un deix de nostàlgia de tot allò que encara no s'ha viscut, que només es pot sentir a l'estiu i a la infantesa.

Un estiu en primera persona

Una gran virtut de la novel·la és que aquests sentiments, que van perfilant de mica en mica la personalitat de la protagonista, no siguin

descrits amb paraules vagues o emfàtiques sinó que sorgeixin subreptíciament darrere la veu clara de la Júlia, que explica, en primera persona i des d'una distància temporal indefinida, tots els esdeveniments d'aquell estiu. Però, més que els esdeveniments, el més important són els personatges que veiem a través dels seus ulls perspicaços: per exemple, la Marina, la mare d'en David, retratada magistralment com una dona freda i manipuladora, que sospita que el seu fill va amb males companyies i afalaga la Júlia per treure'n informació: "La Marina va entrar a l'habitació del David i em va posar les mans a les espatlles. T'has fet gran, Júlia. Jo sabia que ho deia per dir i em va irritar. Se'm veia petita, fins i tot per tenir onze anys. Però la dona ni em mirava. Les seves mans, barreja de crema hidratant i nicotina, se'm clavaven als ossos mentre observava la Sílvia, que es recolzava al coixí del David. Cada vegada que la Marina torna a aparèixer, una nova pinzellada precisa contribueix a donar-li més realitat: em va dir que li hauria agradat tenir una filla, però no crec que fos veritat. Amb una nena no li haurien pogut dir si eren nòvios, com quan anava de bracet d'un dels seus fills, per fer-li un compliment".

Una lectura plaent

Els diàlegs amb la mare d'en David, un noi envoltat d'una aura de misteri que atreu la Júlia, tenen una tensió especial, ja que posen a prova la lleialtat de la nena i la fan sentir vulnerable: "–Tu saps amb qui van, el meu fill i la Sílvia? [...] Jo meditava el que havia de dir, però hi havia una cosa de la Marina que em tenia enganxada i distreta: la manera com treia el fum, lenta i dispersa; com se li escapava entre les dents del davant, una mica separades". Sembla que passi una eternitat mentre la Marina fuma a càmera lenta i la Júlia busca una resposta evasiva, sense gosar mirar-la als ulls, i moments com aquest, a part d'intensificar el plaer de la lectura, fan pensar que aquesta molt bona novel·la també podria ser la base d'una bona pel·lícula. ♦♦

OLOR DE
CLORSOTA
LAROBA
MARIA GUASCH
RBA-LAMAGRANA
160 PÀG./15 €

Una terra per conquerir

MONTSE
VIRGILI

Als Estats Units, si la presentadora de televisió Oprah Winfrey recomana un llibre al seu club de lectura, l'autor i

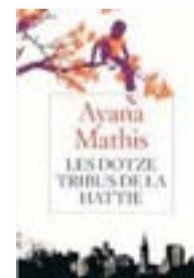
l'editor del volum ja poden començar a buscar-se un piset a les Bahames. Desconec el compte corrent d'Ayana Mathis, l'escriptora de *Les dotze tribus de la Hattie*, però a hores d'ara deu fer més goig que un jardí florit. Més enllà de la poderosa influència de Winfrey als Estats Units, que segurament ha provocat que *Les dotze tribus de la Hattie* es tradueixi al català, el llibre emocionerà als que els agraden les novel·les sobre nissagues familiars amb rerefons històric. El títol ens avança el

motor de la història: "Les dotze tribus de la Hattie" fa referència a les dotze tribus bíbliques d'Israel a qui Déu va prometre la Terra Promesa. Els dotze fills de Jacob, en aquesta novel·la, són els 11 fills de la Hattie i una néta. Igual que els descendents de Jacob, aquesta família nombrosa emigra, com ho va fer part de la població negra del sud dels Estats Units a principis del segle passat per fugir de la llei de segregació racial. És justament en aquest punt on comença el relat, quan la Hattie, arribada a Filadèlfia, perd els bessons que ha batejat amb els noms de Philadelphia i Jubilee. El Somni

Americà ja s'ha fos abans de començar. Des d'aquest moment, la novel·la ens explica la vida d'aquesta mare coratge a partir de l'existència dels fills.

Cada fill, un conflicte interior

Cadascun existeix com a representació d'un conflicte interior i com a resum de totes les xacres socials que han recorregut la història del país: l'acceptació i la lluita pels drets dels homosexuals, l'alcoholisme com una sortida a la desesperació després del Vietnam, els abusos sexuals, la religió com a consol, el racisme, i fins i tot l'esquizo-

LES DOTZE
TRIBUS DE LA
HATTIE
AYANA MATHIS
RBA-LAMAGRANA
TRAD. DE NÚRIA PARÉS
286 PÀG./20 €

frènia d'una de les filles, que tindrà com a conseqüència que l'avia s'ocupi de la néta. Mathis, en el seu primer llibre com a autora, ens relata un món on les dones deixen de ser ho per convertir-se en mares i on el gènere masculí, absent i dèbil, no té cap possibilitat de redimir-se. És cert que, llegint tot aquest compendi de desgràcies, pot ser que ens arribi la flaire de culebró, però Mathis (que ha llegit molt la premi Nobel de literatura Toni Morrison) sap com administrar la llàgrima amb unes descripcions sòbries i un punt de vista estimulants.

Encara no hi ha prou dones escrivint la història d'un país. Si hi ha una necessitat d'escriure-la és que encara hi ha una necessitat que el llibre sigui llegit. ♦♦